

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

Cridats a donar fruit

Avui, cinquè diumenge de Pasqua, sentirem que Jesús ens diu: «Jo soc el cep veritable i, vosaltres, les sarments» (Jn 15,1). El país de Jesús era terra de vins. La nostra diòcesi tortosina és també terra de vinyes. I això fa que pugem sintonitzar bé amb el missatge de l'Evangeli que avui es proclama a l'eucaristia dominical.

Som cridats a donar fruit. Sense fruit les vinyes no són res. Avui dia, en què tot vol ser un reclam per al consum, s'ha difós l'anomenat enoturisme, que consisteix a passejar per camps de vinyes, arrencades, ben treballades, participant en la verema quan és el temps. Ara bé, els vinyaters saben prou bé que sense fruit, per més boniques i arrencades que siguin les vinyes, per més goig que facin, tenen els dies comptats. Com nosaltres, sense fruit només vivim obsessionats per la imatge, per les aparences.

En el fragment evangèlic esmentat, Jesús es refereix a les sarments que som nosaltres, i diu que la sarment que dona fruit, el Pare «l'esporga i la neteja perquè encara en doni més». Els pagesos vinyaters saben per experiència que cal netejar i esporgar per tal que la verema vagi bé, produint bons fruits. Aplicat a la nostra relació amb Jesús, l'esporgada pot consistir a estar disposats a esporgar defectes, tarannàs, maneres de fer no del tot adequades a la vida de la comunitat cristiana parroquial, o maneres de fer a nivell personal que no ajuden a fer present el rostre de Crist.

Per altra banda, com també remarca el text evangèlic d'avui, si la sarment no està unida al cep, de cap manera no podrà donar fruit, no hi haurà raïm, ni bon vi. Efectivament, a voltes la nostra vida és

com un vi que no acaba de satisfer, no té bon gust, és a dir, sovint vivim com fent cara de vinagre, amb agror, sense contagiar alegria i esperança, sense donar fruit. El fruit que, com a sarments, hauríem de donar és el testimoni joiós i coherent de la nostra vida cristiana. La condició per donar fruit és restar units al cep, és a dir, units a Jesús. Com deia sant Agustí, «aquell que pensa que pot donar fruit per si mateix, certament no està en el cep; el qui no està en el cep no està en Crist; i el qui no està en Crist no és cristià» (*In Ioannem tract.*, 81).

Finalment, Jesús ens diu: «Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu» (Jn 15,7). Pertant, el donar fruit en les nostres vides depèn de la pregaria. Animem-nos mútuament en aquest temps de Pasqua a demanar a Jesús de pensar com Ell, actuar com Ell, mirar les coses i el món amb la mirada d'Ell, estimar com Ell ens estima, començant per estimar com Ell els més pobres i desvalguts, donant fruits de bondat i de pau.

† **Sergí Gordo Rodríguez**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Lletres vives: la Paraula s'ha fet carn

Quina poca consciència tenim que Jesús, el Ressuscitat, és amb nosaltres. La trobada personal de Jesús amb cada amic i deixeble va esdevenir l'inici dels sagraments. Jesús era real, viu i present cada vegada que un cristià mantenia el seu lligam amb el Senyor. No calien paraules, els qui havien conegut i estimat Jesús eren capaços de fer present el Crist en els seus cors a partir de l'experiència de la seva fe. Perquè creien, Jesús continuava estant amb ells.

Traslladem ara a nosaltres aquella primigènia forma de tenir el Ressuscitat,

viu i present. Sabem i creiem que trobem Jesús en els sagraments i d'una manera transparent en l'Eucaristia. En ella participem en la doble taula d'on prenem l'aliment: la taula de la Paraula i la taula del Cos i de la Sang del Senyor.

El Cos ens queda ben clar que el rebem, fent digestió del pa del Cel. La Sang ens queda més velada per les poques vegades que rebem la comunió amb les dues espècies. I la Paraula ens manca l'experiència de la seva vivència i actualitat. Quedem, sovint, mancats de la presència real i viva de Je-

sús quan se'ns proclamen les lectures. Que n'és de difícil viure la primera part de l'Eucaristia amb la plena consciència que és el Senyor qui parla i qui actua.

Quan escoltem que Jesús cura un cec, em desvetlla els ulls per veure'l; quan Jesús aixeca un invàlid és a mi que m'alça i em fa sortir del meu aclofament; quan perdona un pecador, m'allibera de l'esclavatge al mal; quan Jesús toca el leproso, em retorna la meva condició de sant, escollit per Déu com a fill estimat. Les paraules de l'Evangeli de Jesús no són lletra morta, no m'expliquen el

que va passar sinó que em fan a mi allò que Jesús mateix va fer.

Quan repetim en una i altra missa «digueu-ho només de paraula», fem un autèntica professió de fe. Quan Jesús parla, Jesús fa. Cada vegada que sentim la seva veu s'executa el pla salvífic del Pare. En la nostra religió el llamp i el tro no són la Paraula de Déu. La Paraula que li sentim dir a Déu és el meu nom. Jo visc perquè Jesús pronuncia cada dia el meu nom i em converteix en paraula que surt de la seva boca.

Mn. Valentí Alonso i Roig

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

Llamados a dar fruto

Hoy, quinto domingo de Pascua, escucharemos que Jesús nos dice: «Yo soy la vid, vosotros los sarmientos» (Jn 15,5). El país de Jesús era tierra de vinos. Nuestra diócesis tortosina es también tierra de viñas. Y esto hace que podamos sintonizar bien con el mensaje del Evangelio que hoy se proclama en la eucaristía dominical.

Somos llamados a dar fruto. Sin fruto las viñas no son nada. Hoy en día, cuando todo quiere ser un reclamo para el consumo, se ha difundido el llamado enoturismo, que consiste en pasear por campos de viñas, puestas en fila, muy trabajadas, participando de la vendimia cuando es el tiempo. Ahora bien, los viñadores saben bastante bien que, sin fruto, por más bonitas y puestas en fila que sean las viñas, por más que causen satisfacción a la vista, tienen los días contados. Como nosotros, sin fruto solo vivimos obsesionados por la imagen, por las apariencias.

En el fragmento evangélico mencionado, Jesús se refiere a los sarmientos que somos nosotros, y dice que el sarmiento que da fruto, el Padre «lo poda, para que dé más fruto». Los campesinos viñadores saben por experiencia que hay que limpiar y podar para que la vendimia vaya bien, produciendo buenos frutos. Aplicado a nuestra relación con Jesús, la poda puede consistir en estar dispuestos a podar defectos, talentos, maneras de actuar que no son adecuadas en la vida de la comunidad cristiana parroquial, o maneras de actuar a nivel personal que no ayudan a hacer presente el rostro de Cristo.

Por otro lado, como también remarca el texto evangélico de hoy, si el sarmiento no está unido a la vid, de ningún modo podrá dar fruto, no habrá uva, ni buen vino. Efectivamente, a veces nuestra vida es como un vino que no acaba de satisfacer, no tiene buen gusto, es decir, a menudo vivimos como haciendo cara de vinagre, con agrura, sin contagiar alegría y esperanza, sin dar fruto. El fruto que, como sarmientos, tendríamos que dar es el testimonio gozoso y coherente de nuestra vida cristiana. La condición para dar fruto es permanecer unidos a la vid, es decir, unidos a Jesús. Como decía san Agustín, «aquel que piensa que puede dar fruto por sí mismo, ciertamente no está en la vid; el que no está en la vid no está en Cristo; y el que no está en Cristo no es cristiano» (In Ioannem tract., 81).

Finalmente, Jesús nos dice: «Si permanecéis en mí y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará» (Jn 15,7). Por lo tanto, el dar fruto en nuestras vidas depende de la oración. Animémonos mutuamente en este tiempo de Pascua a pedir a Jesús que nos ayude a pensar cómo Él, actuar como Él, mirar las cosas y el mundo con la mirada de Él, amar como Él nos ama, empezando por amar como Él a los más pobres y desvalidos, dando frutos de bondad y de paz.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Obispo de Tortosa

Notícies des de Malabo

Des de Malabo (Guinea Equatorial), la germana concepcionista franciscana, Rufina Raso, actual superiora de la comunitat, ens ha comunicat amb molt de goig, que fa gairebé tres mesos tenen dues noves vocacions autòctones de Kenya. Ens explica, que estan en un moment de la seva vida disposades a realitzar plantejaments vitals i els seus cors estan en recerca. Són generoses, tot i que no ho tenen fàcil ja que han de vèncer moltes resistències i, en alguns casos, pressions familiars. Per a la dona africana, el primer valor és la maternitat biològica; renunciar a ella per viure i valorar la maternitat espiritual és un procés que requereix temps, renúncies i molta oració. Són una autèntica font de vida... Si l'Evangelí és testimoni per la gent del lloc és més fàcil que els seus ensenyaments facin més arrels en els cors i en les ànimes de la bona gent.

Per altra banda, ens comunica que la missionera Àngels Cornellés de Benicarló es troba entre nosaltres, ja que l'han intervingut d'una pròtesi de genoll.

Si tot va bé, després de recuperar-se tornarà a la seva estimada terra de Malabo on ella va començar a sembrar fa molts anys la collita que ara està recollint.

També agraeix de tot cor l'ajuda sempre rebuda de la Delegació de Missions de la nostra diòcesi.

Delegació diocesana de Missions

Recés de Quaresma del clergat

Convocats per la Delegació del Clergat, el dilluns 12 a la Casa-Mare de les Teresianes, la immensa majoria dels mossens hem viscut el recés de Quaresma per a preveres i diaques dirigit pel nostre bisbe Sergi. Amb el títol de «Un examen de consciència quaresmal amb Jesús i la samaritana», el Sr. Bisbe va anar desgranant el text evangèlic de Jn 4,5-42.

D'entrada va emmarcar el recés dins el context de la Quaresma d'enguany, guiat pel Missatge del papa Francesc per la Quaresma 2024 que ens diu: «És temps d'actuar; i per Quaresma actuar és també aturar-se en pregària per escoltar més la Paraula de Déu».

Conscients de què «la pregària, l'almoina i el dejuni no són exercicis independents sinó un únic moviment de buidament i d'ober-

tura», el bisbe Sergi ens cridà a actuar com el Bon Samarità davant el germà ferit.

Les reflexions del nostre Pare i Pastor, a la llum de la Paraula de Déu i del Magisteri Pontifici, van anar complementades per abundants i suggeridors qüestionaris per a la reflexió personal.

En definitiva, tot el Presbiteri som convidats a ser companys de camí en viva sinodalitat dins una Església missionera que surt a l'encontre de cada persona, esdevenint veritables deixebles missioners que cuiden de debò la fraternitat sacerdotal com a antídoto davant els perills de la fatiga apostòlica o del refredament sacerdotal.

La taula compartida ens cità per a la propera gran cita de la Missa Crismal.

José Luis Arín Roig
Vicari general

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

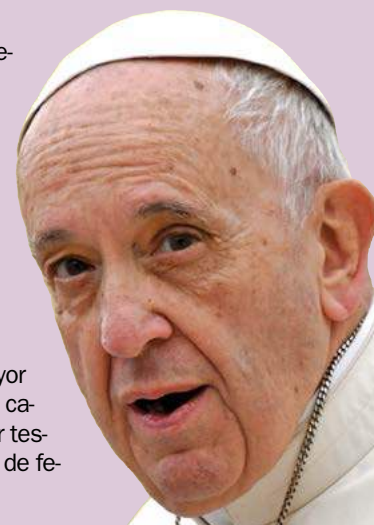

@Pontifex_es: «En aquest Any de l'Oració en preparació al Jubileu de 2025, desitjo convidar tots a intensificar especialment la participació en la Missa i l'oració per la missió evangelitzadora de l'Església» (3 de febrer).

@Pontifex_es: «La via de la Fraternitat Humana és un camí comú, un camí llarg i difícil, però és l'àncora de salvació amb la qual la nostra humanitat pot contrarestar els molts signes amenaçadors i els temps foscos que estem vivint» (4 de febrer).

@Pontifex_es: «Jesús ens revela que Déu no és un amo distant que ens parla des de dalt; per contra, és un Pare ple d'amor que es fa pròxim, que visita les nostres cases, que vol salvar i alliberar, sanar tot mal del cos i de l'esperit» (4 de febrer).

@Pontifex_es: «Que el Senyor ens ajudi a caminar junts pel camí de la fraternitat, per a ser testimonis creïbles de Déu» (4 de febrer).

Catequesi de Confirmació a la parròquia Sant Joan de l'Ampolla

La nostra societat està immersa en l'imperi del «click express», en la immediatesa, tot caduca ràpid... vivim en una acceleració permanent a la que li manca pausa, se'n renor, i un aturar màquines per poder reflexionar sobre tot allò que conforma el nostre dia a dia i que ens acaba afectant d'una o altra manera. Manca reflexió i anàlisi en el nostre dia a dia, que ens aboca a reaccionar de manera precipitada i, finalment, repercuteix en l'estat emocional de les persones, fins i tot, afectant de manera seriosa la salut de tots.

Afortunadament, són moltes encara les persones que dediquen moments de la vida a aturar-se, analitzar i reflexionar sobre tot allò que dona sentit a la nostra vida. Nosaltres, que és el cas que ens ocupa, ho fem des de la fe, des de la convicció d'emprendre

un camí al costat de Jesús amb un projecte comú d'ajudar a construir un món més humà, just i solidari. Treballant per cercar l'alegria de viure, la solidaritat pels que pateixen i el treball per una societat més humana, que ens

ensenyi a viure amb dignitat i esperança.

I com ens preparam des de la parròquia de Sant Joan Baptista per tal d'assolir la Confirmació? Doncs a través d'una catequesi que ens ajuda a

analitzar-nos com estem interiorment, que ens prepara per escoltar, que ens evoca al retrobament, al diàleg, al coneixement d'altres experiències, en l'aprofundiment de la nostra pròpia, i que ens ajuda a prendre decisions i a créixer junts com a persones.

Tal qual com van fer els apòstols quan van escoltar les paraules que va pronunciar Jesús mentre caminava damunt les aigües i els hi va dir: «Ànims. Soc jo. No tingueu por», els joves de la nostra parròquia han agafat el seus testimonis i han encetat aquesta peregrinació que els portarà a confirmar-se al final d'aquesta nova aventura, ajudant-los a enfortir el seu interior per poder afrontar amb esperança i il·lusió el futur de les seves vides.

Ultreia, valents peregrins!

Ernest Plans Colomé
Catequista

Presa de possessió de la nova Cancellera i Secretària general

Al capella del Palau Episcopal, en presència del personal de la Cúria Diocesana i després de la pregària diària amb lectura de l'Evangeli i el res de l'Àngelus, ha tingut lloc l'acte solemne de la Presa de Possessió de la nova Cancellera i Secretària general del Bisbat, la Sra. Alba Vilaplana Martín.

Segons el c. 833 del Codi de Dret Canònic sota la presidència de l'Excm. i Rvdm. Bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo Rodríguez, i de l'Il·lm. Vicari general, José Luis Arín Roig, la Sra. Alba Vilaplana Martín ha emès la Professió de Fe i el Jurament de Fidelitat pel càrrec al qual ha estat nomenada pel bisbe Sergi conforme al c. 482 del Codi de Dret Canònic, amb data 26 de març de 2024.

Tortosa, a 26 de març de 2024, Dimarts Sant.

AGENDA

▀ **Dissabte 4**, Benicarló, parròquia Sant Bartomeu, a les 16 h, trobada interparroquial de Pastoral de la Salut. / Benicarló, parròquia Santa Maria del Mar, a les 18 h, confirmacions.

▀ **Diumenge 5**, Catedral, a les 10 h, trobada de joves per la Cinta. / Xerta, a les 12 h, confirmacions. / Catí, ermita M. D. de l'Avellà, a les 18 h, arribada de la romeria de Sant Pere de Castellfort.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jo 1,5-2,2 / SI 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, dra. de l'Església i copatrona d'Europa; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dimarts [Fets 14,19-28 / SI 144 / Jo 14,27-31a]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev. fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. □ Dimecres [Fets 15,1-6 / SI 121 / Jo 15,1-8]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC);

sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dijous [Fets 15,7-21 / SI 95 / Jo 15,9-11]. Sant Atanasi (296-373), bisbe d'Alexandria i dr. de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. ■ Divendres [1Co 15,1-8 / SI 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; trobament de la Santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.

4. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / SI 99 / Jo 15,18-21]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.; beat Cefeí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 10,25-26.34-35.44-48 / SI 97 / 1Jo 4,7-10 (o bé: del dg VII: 1Jo 4,11-16) / Jo 15,9-17 (o bé, del dg VII: Jo 17,11b-19)]. Lleida: Beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe i mr.; sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

Diumenge V de Pasqua (B)

COMENTARI

«La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit»

La temptació de tots nosaltres és creure que som capaços de fer el bé per les nostres forces, per les nostres capacitats. I no ens adonem, d'acord amb la imatge que fa servir Jesús, que la sarmen si dona fruit no és per ella mateixa sinó perquè rep la saba del cep: *La sarmen si no està en el cep, no pot donar fruit.* I Jesús ho aplica ja a nosaltres: *Tampoc vosaltres no podreu donar fruit si no esteu en mi.* O dit en forma positiva: *Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi, no podríeu fer res.* Aquesta ha de ser la nostra convicció profunda: tot el bé que fem és perquè estem units al Crist; per nosaltres sols som incapaçs de fer res. Es tracta d'estar en ell, de quedar-se en ell: Jesús empra diferents verbs per indicar la unió del creient amb ell. I com hi estem units? Escoltant la seva paraula i posant-la en pràctica (Jesús ho explica de formes diverses a l'evangeli); unint-nos a través de l'amor, amb la participació en l'Eucaristia; per la fe en ell; sabent també que, de vegades, ens tocarà sofrir, com a la sarmen quan l'esporguen. L'esporgar suposa dolor; però és per a donar encara més fruit. El mateix val per a nosaltres. Perquè el Senyor el que vol és que *donem fruit.* Per sis vegades en el fragment evangèlic d'avui parla de *donar fruit.* Al final ho resumeix en aquestes paraules: *La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus,* és a dir, que seguiu el meu exemple com escau a uns deixebles. La primera lectura ens recorda que *l'Església vivia en pau, creixia, s'anava edificant i vivia constantment a la presència del Senyor.* Era una Església unida amb Crist! I Joan a la segona lectura ens diu clarament: *El seu manament és que creuem en el seu fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat: fe i amor.* Però ens adverteix: *que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat.* I acaba dient: *Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell.* És el que ens demanava Jesús a l'evangeli.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 9,26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment vivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars. L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samària. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (21)

R. *En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec.*

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. / En menjaran els humils fins a saciar-se, / lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, / i diran: «Viviu per molts anys.» R.

Ho tindran present i es convertiran al Senyor / tots els països de la terra; / es prosternaran davant seu / gent de totes les nacions. / Fins les cendres de les tombes l'adoraran, / s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dona, / els meus descendents li seran fidels. / Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, / i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, / i els diran: «El Senyor ha fet tot això.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 15,1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo soc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarmen que no dona fruit en mi el Pare la talla, i la que dona fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarmen, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo soc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 9,26-31)

En aquellos días, llegado Pablo a Jerusalén, trataba de juntarse con los discípulos, pero todos le tenían miedo, porque no se fiaban de que fuera discípulo. Entonces Bernabé, tomándolo consigo, lo presentó a los apóstoles y él les contó cómo había visto al Señor en el camino, lo que le había dicho y cómo en Damasco había actuado valientemente en el nombre de Jesús. Saulo se quedó con ellos y se movía con libertad en Jerusalén, actuando valientemente en el nombre del Señor. Hablada y discutía también con los helenistas, que se propusieron matarlo. Al enterarse los hermanos, lo bajaron a Cesarea y lo enviaron a Tarso. La Iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en el temor del Señor, y se multiplicaba con el consuelo del Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *El Señor es mi alabanza en la gran asamblea.*

Cumpliré mis votos delante de sus fieles. / Los desvalidos comerán hasta saciarse, / alabarán al Señor los que lo buscan. / ¡Viva su corazón por siempre!

Lo recordarán y volverán al Señor / hasta de los confines del orbe; / en su presencia se postrarán / las familias de los pueblos. / Ante él se postrarán los que duermen en la tierra, / ante él se inclinarán los que bajan al polvo. R.

Mi descendencia lo servirá; / Hablarán del Señor a la generación futura, / Contarán su justicia al pueblo que ha de nacer: / «Todo lo que hizo el Señor.» R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,18-24)

Hijos míos, no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras. En esto conoceremos que somos de la verdad y tranquilizaremos nuestro corazón ante él, en caso de que nos condene nuestro corazón, pues Dios es mayor que nuestro corazón y lo conoce todo. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuando pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada. Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 15,1-8)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Yo soy la vid, y mi Padre es el labrador. A todo sarmiento que no da fruto en mí lo arranca, y a todo el que da fruto lo poda, para que dé más fruto. Vosotros ya estáis limpios por la palabra que os he hablado; permaneced en mí, y yo en vosotros. Como el sarmiento no puede dar fruto por sí, si no permanece en la vid, así tampoco vosotros, si no permanecéis en mí. Yo soy la vid, vosotros los sarmientos; el que permanece en mí y yo en él, ese da fruto abundante; porque sin mí no podéis hacer nada. Al que no permanece en mí lo tiran fuera, como el sarmiento, y se seca; luego los recogen y los echan al fuego, y arden. Si permanecéis en mí y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará. Con esto recibe gloria mi Padre, con que deis fruto abundante; así seréis discípulos míos.»